

Elämä on Kristus

Fil. 1:21-30

21. Sillä minulle **elämä on Kristus ja kuolema on voitto.**

22. Jos minun on elettävä lihassa, se tuottaa **hedelmää työlleni.** En tiedä, kumman valitsisin.

23. Olen ahtaalla näiden kahden välissä. **Haluaisin lähteä täältä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi verrattomasti parempi,**

24. mutta teidän vuoksenne on **lihassa viipymiseni tarpeellisempi.**

25. Koska olen tästä varma, tiedän, että jään eloon ja pysyn kaikkien teidän luonanne, jotta **edistyisitte uskossa ja saisitte siitä iloita.**

26. Näin teidän kerskaamisenne minusta olisi yhä runsaampaa Kristuksessa Jeesuksessa, kun taas tulen luoksenne.

27. Käyttäytykää vain Kristuksen **evangeliumin arvon mukaisesti.** Silloin minä, tulenpa luoksenne ja näen teidät tai olen tulematta, saan kuulla teistä, että pysytte samassa hengessä ja **yksimielisesti taistlette yhdessä evankeliumin uskon puolesta**

28. **antamatta vastustajien millään tavoin säilyttää itseänne.** Tämä on heille **kadotuksen** mutta teille **pelastuksen merkki, ja se tulee Jumalalta.**

29. Kristuksen tähden teidän on **suotu, ei ainoastaan uskoa häneen** vaan myös **kärsiä hänen tähtensä.**

30. Teillä on **sama taistelu, jota olette nähneet minun käyvän ja jota nyt kuulette minun yhä jatkavan.**

Elämä ja kuolema

Mitä elämä on sinulle? Entä kuolema?

Jokainen ihminen joutuu jossain vaiheessa kysymään, kuka minä oikein olen, mitä tämä elämä oikein on ja mitä minulle tapahtuu, kun kuolen. Usein näihin perimmäisiin kysymyksiin liittyy myös kysymys, mistä löytäisin rauhan sydämeeni ja miten voisin saada tyydytetyksi syvän rakkauden ja elämän rikkauden kaipuun.

Moni näitä kysymyksiä pohdittuaan on antanut periksi, kun eivät ole löytäneet vastauksia. Moni torjuu ne liian vaikeina asioina ja pyrkii unohtamaan ne heittäytymällä arkeensa, työhönsä, saavutuksiinsa, kiireeseensä, harrastuksiinsa ja huvituksiinsa. Joku toinen ottaa ne taas niin tosissaan, kuin ihminen voi. Hän saattaa lähteä etsimään vastauksia filosofisesta kirjallisuudesta tai mitä moninaisimmasta uususkonnollisuudesta. Viimeksi mainituissa ihminen yrittää sukeltaa syvälle sielunsa syvyyksiin löytääkseen sen rakkauden ja voiman, jota ulkopuolelta ei löydy. Toisaalta joku toinen pyrkii uskonnollisella mietiskelyllä pakenemaan kipeästä todellisuudesta jollekin korkeammalle tietoisuuden tasolle, jolta hän kuvittelee löytävänsä todellisen elämän pois nykyisestä harhamaailmasta. Todellisuuden kieltäminen ei kuitenkaan todellisuutta muuta miksikään.

Mieleeni on jäänyt eräs luokkatoverini lukiosta. Ylioppilaaksi valmistuttuamme tapasin hänet kerran kadulla. Kysyin kuulumisia ja hän vastasi: ”Koska minulla on synnynäinen sokeritauti, tiedän eläväni lyhyemmän elämän kuin muut. Siksi olen päättänyt ELÄÄ isoilla kirjaimilla.” En sen koommin ole häntä tavannut, mutta hänen halunsa omistautua mitä monipuolisempaan toimeliaisuuteen oli tuntuva. Tiesin, että sillä tiellä ei kuitenkaan todellista elämää löytyisi.

Mikä on ihminen?

Mikä on ihminen? Japanin kielessä on kaksi sanaa, jotka tarkoittavat ihmistä. Toinen viittaa yksilöön ja toinen ihmisyyteen. Jälkimmäinen kirjoitetaan kahdella merkillä, joista toinen on yksilöä tarkoittava ja sen perässä on suhdetta ilmaiseva merkki. Ajatus kulkee siis niin, että yksilöstä voi tulla todellinen ihminen vain suhteessa toisiin. Kysymys ei ole vain suhteesta toisiin ihmisiin, vaan myös suhteesta Jumalaan ja luontoon. Jokaisen yksilön elämä riippuu siitä, millaisessa suhteessa hän on näillä eri tasoilla.

Ihminen ei voi elää yksin. Hän syntyy kahden ihmisen ja Jumalan välisen suhteen vaikutuksesta ja hänen elintoimintojensa jatkuvuus riippuu myös hänen suhteestaan luontoon. Elämä on siis riippuvaisuutta näistä suhteista. Synnin tähden kaikki nämä kolme suhdetta ovat joko katkenneet tai turmeltuneet. Synti katkaisi hengellisen suhteen Jumalaan ja jäljelle jäi hengellisesti kuollut, mutta vielä toistaiseksi ruumiillisesti elossa oleva ihminen, jolla on jatkuvasti ongelmia ihmissuhteissaan ja joka toiminnallaan turmelee luontoa, jonka hyväksi huolehtijaksi Jumala hänet alun perin asetti.

Ihminen voi löytää todellisen elämän vain suhteessa Kristukseen, joka sovittaa hänet Isän kanssa, uudistaa hänen suhteitaan toisiin ihmisiin ja antaa hänelle oikean suhteen luontoon.

Yonekon tarina

Eräs iloinen ja elämää pursuavaa ihmisistä, jonka olen elämässäni tavannut, oli **Yoneko Takahara** niminen rouva. Kun tapasin hänet, hänellä ei ollut kumpaakaan jalkaa eikä toista kättä, vain toisen käden kolme sormea. Hän kiersi pastorimiehensä kanssa pitämässä evankelioimiskokouksia ja kouluissa kertomassa elämäntarinaansa. Erään kerran hän vitsaili toteamalla, että aamuisin hänellä etuoikeus valita, kuinka pitkä hän haluaa sinä päivänä olla, koska hänellä on useita eri pituisia puujalkoja käytettävissään.

Yoneko oli kuitenkin syntynyt aivan normaalina lapsena. Lukioiässä hänen äitinsä kuoli syöpään. Se pani häntä etsimään vastausta elämän tarkoitukseen ja kuoleman kysymykseen. Hän kyseli opettajiltaan vastauksia, mutta hänelle vastattiin: "Älä tee noin vaikeita kysymyksiä. Keskity opiskeluun, jotta pärjäisit elämässä!" Sitten hän alkoi etsiä vastauksia kirjallisuudesta, ja päätyi lopulta Shaupenhaueriin, jonka viesti oli: "Elämällä ei ole mitään merkitystä. Parasta, mitä ihminen voi tehdä, on tehdä itsemurha." Niin hän tuli samaan lopputulokseen.

Hän päätti hypätä asemalta iltamyöhällä viimeisen junan alle. Niin hän myös teki, mutta Jumala oli järjestänyt samalle asemalaiturille rautatievirkailijan, joka onnistui pysäyttämään tajuttoman neidon jalkojen ja käden verenvuodon ja sai hänet nopeasti tehohoitoon sairaalaan. Siellä hän tuli tajuihinsa ja hänelle oli shokki tajuta oma tilansa. Niin hän alkoi valittaa unettomuuttaan ja rupesi keräämään unilääkevarastoa yrittääkseen uudelleen itsemurhaa.

Hänen tilanteestaan sai kuulla läheisen kirkon pastori, joka alkoi käydä hänen luonaan nuori teologian opiskelija mukanaan. Aluksi Yoneko torjui tulijat, mutta otti lopulta vastaan Uuden testamentin ja alkoi lukea sitä. Sieltä hänen sydämeensä alkoi

pilkistää valo. Lopulta hän taipui parannukseen, luovutti unilääkkeensä pois ja otti Jeesuksen elämänsä Vapahtajaksi. Elämä löytyi Kristuksen kohtaamisessa.

Myöhemmin hän avioitui tuon teologian opiskelijan kanssa, sai kaksi lasta ja kiersi julistamassa miehensä kanssa evankeliumia ja kertomassa kouluissa, mistä löytyy elämän tarkoitus. Hänen iloisuutensa oli tarttuvaa ja hänestä tehtiin filmi ja kirja, joiden kautta evankeliumi levisi laajalle. Elämä Kristuksessa aivan pursui Yonekosta. Nyt Hän on jo päässyt siihen voittoon, josta Paavali myös tekstissämme puhuu.

Elämä on Kristus

Sillä minulle elämä on Kristus ja kuolema on voitto. (21)

Paavalille elämä oli suhdetta Kristukseen, yhteyttä Kristuksen kanssa. Jumala on kaiken elämän lähde. Syntiin langenneen ihmisenkin elämä riippuu kaiken aikaa siitä, että Jumala jakaa hänelle hengellisen kuolemankin keskellä vielä ajallista elämää. Ei ole mitään muuta elämän lähdeä kuin Kristus. Mutta ilman Kristusta kenelläkään ei ole hengellistä eikä iankaikkista elämää.

Sykarin kaivon naiselle Jeesus teki suurenmoisen tarjouksen: *"Jos sinä tuntisit Jumalan lahjan ja hänet, joka sanoo sinulle: 'Anna minulle juotavaa', niin sinä pyytäisit häneltä, ja hän antaisi sinulle elävää vettä."* Sitten Herra selitti, millaisesta vedestä on kysymys: *"... joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, sille ei ikinä tule jano. Siitä vedestä, jota minä annan, tulee hänessä lähde, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään."* (Joh. 4:10, 14)

Elämästä osalliseksi pääsemiseen riitti yksi pyyntö Jeesukselle: "Anna minulle sitä vettä!" Heti Jeesus alkoi panna naisen sydämeen johtavan elämän veden putket kuntoon puhdistamalla ne synnistä. Niin Jumalan elämä Jeesuksessa pääsi virtaamaan naisen elämään. Hänestä tuli uusi ihminen, joka alkoi kuuluttaa muillekin Jumalan ihmeellistä armoa Kristuksen tuntemisessa.

Jokaiselle uskovalle kristitylle elämä on Kristus. Hänen elämänsä päämäärä on elää Kristusta varten Hänen kunniakseen. Hän elää Kristuksen armosta ja Kristuksen sana on väline, jolla yhteys Herraan säilyy. Kristus johtaa hänen elämäänsä. Hänen elämänsä kumpuaa Kristuksesta ja johtaa Kristukseen.

Se on Kristuksen elämää hänessä. Sitä ei millään tekniikoilla voi saavuttaa. Se on Pyhän Hengen toimintaa, jossa usko ottaa vastaan Jumalan elämän. Se alkaa hengellisestä kuolleista nousemisesta, jossa synteihinsä kuollut saa armon kääntyä Jumalan puoleen tunnustaen syntinsä ja uskossa Kristuksen uhrikuolemaan Golgatalalla saa uuden elämän. Paavali kuvaa tätä elämän alun ihmettä näin:

Mutta Jumala, joka on laupeudesta rikas, on rakastanut meitä ja suuressa rakkautensa tehnyt meidät, jotka olimme kuolleet rikkomustemme tähden, eläviksi yhdessä Kristuksen kanssa. Armosta te olette pelastettuja. Jumala on herättänyt meidät yhdessä hänen kanssaan ja asettanut yhdessä hänen kanssaan istumaan taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa, osoittaakseen tulevina maailmanaikoina ylenpalttisen runsasta armoaan hyvydessään meitä kohtaan Kristuksessa Jeesuksessa. Armosta te olette pelastettuja uskon kautta, ette itsenne kautta - se on Jumalan lahja - ette tekojen kautta, ettei kukaan voisi kerskailla. (Ef. 2:4-9)

Kuolema voitto

Niille, jotka elävät Kristuksen yhteydessä nyt, kuolema on voitto. Alkukielen sana voitto ei tarkoita kilpajuoksussa saavutettua voittoa, vaan liiketoimissa saavutettua voittoa eli lisää omaisuuteen, liikevoittoa. Tuota voittoa Paavali kuvaa: *...olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi verrattomasti parempi.* Ei ole väärin kaivata sitä uutta maata ja uutta taivasta, jossa saamme katsella Kristusta kasvosta kasvoihin, mutta se elämä, joka meillä on jo nyt, on sama Kristus kuin siellä kirkkauden puolella. Galatalaiskirjeessä Paavali kuvaa nykyistä elämäänsä näin:

”Minut on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Enää en elä minä, vaan Kristus elää minussa. Minkä nyt elän lihassa, sen elän uskossa Jumalan Poikaan, joka on rakastanut minua ja antanut itsensä alttiiksi minun puolestani.” (Gal. 2:19-20)

Tähän ajalliseen elämään kuuluu vielä taistelu lihaa ja sen synnillisiä houkutuksia vastaan. Herran kirkkaudessa olemme vihdoinkin vapaat niistä rasitteista. Nytkään meidän ei tarvitse tuijottaa syntiseen lihaamme, koska Kristuksen kuolema ristillä on jo sovittanut syntimme kertakaikkisesti ja lopullisesti ja saamme siihen tarttua kiivoissamme.

Kuolema ei Paavalille ollut oikeastaan minkäänlainen ongelma. Ylösnousemuksellaan Jeesus oli jo kuoleman kukistanut. Herran omalle ajallinen kuolema on vain puvun vaihtoa suurenmoiseen ylösnousemusruumiiseen. Siksi Paavalin ajattelussa ei ollut minkäänlaista ajatusta siitä, että hän ei vielä haluaisi kuolla. Hänelle kuolema oli hyvä vaihtoehto, mutta ei siitä syystä kuin monille, jotka haluaisivat kuolla, kun elämä on niin surkeaa ja kivuliasta. Paavalia piti täällä ajallisen elämän vaivoissa halu täyttää se tehtävä, jonka Jeesus oli hänelle antanut. Efeson seurakunnan vanhimille hän sanoi:

En kuitenkaan pidä henkeäni minkään arvoisena, kunhan vain vien päätökseen juoksuni ja Herralta Jeesukselta saamani palvelutehtävän: julistaa Jumalan armon evankeliumia. (Ap.t. 20:24)

Vaihtoehdot

Olen ahtaalla näiden kahden välissä. Haluaisin lähteä täältä ja olla Kristuksen kanssa, sillä se olisi verrattomasti parempi, mutta teidän vuoksenne on lihassa viipymiseni tarpeellisempi. Koska olen tästä varma, tiedän, että jään eloon ja pysyn kaikkien teidän luonanne, jotta edistyisitte uskossa ja saisitte siitä iloa. (23-25)

Paavalille halu päästä Herran luo ei noussut siitä, että hän olisi väsynyt tähän ajalliseen elämään ja evankeliumin julistamiseen. Oli kysymys Herran luo menemisestä tai ajassa viipymisestä, molemmissa hän kantoi Kristukselle tulevaa hedelmää. Molemmissa on kysymys Kristuksen kirkastamisesta ja Kristuksen kunnian. Herran luona saamme kirkkaudessa palvoa ja ylistää Häntä. Nyt ajassa saamme evankeliumia julistamalla, uskovia rohkaisemalla ja heitä iloon johtamalla samalla tavalla olla palvelemassa ja kirkastamassa Herran nimeä.

Vaikka keisarin edessä tapahtuvan oikeudenkäynnin lopullinen tulos ei vielä ollut selvillä, Paavali oli jo vakuuttunut siitä, että Herra halusi hänen jatkavan vielä työtään ajassa.

Ajattellessamme Paavalin prioriteetteja (tärkeysjärjestyksiä) meidän kannattaa kysyä itseltämme, missä määrin me itse kunkin olemme tarpeellisia Jumalan valtakunnan

työssä. Olen vakuuttunut siitä, että Herra ottaa meidät luokseen juuri sinä päivänä, kun Hän katsoo meidän taivaallisen palvelumme tärkeämmäksi kuin ajallinen työme evankeliumin levittämiseksi.

Kerskaus

Näin teidän kerskaamisenne minusta olisi yhä runsaampaa Kristuksessa Jeesuksessa, kun taas tulen luoksenne. (26)

Joskus Paavalin tekstejä lukiessa saattaa tulla mieleen, että hän oli aika moinen kerskuja. Oliko hän sitten samanlainen uhoja, kuin monet tämän päivän urheilijat, jotka tsemppaavat itseään muka varmallalla voitolla seuraavassa kisassa. No siitä ei tietenkään ole kysymys.

Paavalin ei tarvinnut itsetuntoaan kohotella, sillä hän tiesi hyvin olevansa ”apostoleista vähäisin. Hän jatkaa: ”...enkä ole sen arvoinen, että minua edes kutsutaan apostoliksi, koska olen vainonnut Jumalan seurakuntaa. Mutta Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha. Olen tehnyt enemmän työtä kuin kukaan heistä (muista apostoleista), en tosin minä vaan Jumalan armo, joka on ollut minun kanssani.” (1. Kor. 15:9-10)

Paavalin arvio itsestään ei ollut itsetuntoa vaan armon tuntoa. Siksi hän saattoi kirjoittaa myös: ”*Herramme Jeesuksen päivänä me olemme teidän kerskauksenne kuten myös te meidän.*” (2. Kor. 1:14) Hänelle kerskaus – sana voitaisiin kääntää myös ilmaisulla: riemuita suuresti – merkitsi sitä, että Jeesuksen suurena paluun päivänä hän saisi yhdessä Herran luokse johtamiensa kanssa riemuita Kristuksessa.

Jokainen seurakunnan kokoontuminen on syvimmissä merkityksessä siihen valmistautumista, että saamme yhdessä nousta pilvissä palaavaa Kristusta vastaan ja riemuita Hänen ihmeellisestä kirkkaudestaan ja armostaan.

Rohkaisu taistelun keskellä

Käyttäytykää vain Kristuksen evankeliumin arvon mukaisesti. Silloin minä, tulenpa luoksenne ja näen teidät tai olen tulematta, saan kuulla teistä, että pysytte samassa hengessä ja yksimielisesti taistelette yhdessä evankeliumin uskon puolesta. (27)

Paavali kuitenkin huomauttaa, että Filippin seurakunnan tulevaisuus ei ollut millään tavalla kiinni siitä, pääsisikö hän tapaamaan heitä vai ei. Meillä on helposti vaara ripustautua niihin hengellisiin johtajiin, joilta olemme saaneet monenlaista siunausta sekä Sanan palvelijoina että sielunhoitajina. Usein Herra varta vasten erottaa meidät heistä, jotta oppisimme seisomaan omin jaloin evankeliumin varassa emmekä heihin nojaamalla. Jokaisen uskovan tulee oppia ammentamaan itselleen hengellistä ravintoa Jumalan sanasta. Vain pienet lapset Kristuksessa tarvitsevat ”tuttipullosta hengellistä maitoa”. Ratkaisevaa kasvussa on se, että opimme julistamaan evankeliumin aina ensin omalle sydämellemme. Sen jälkeen sitä on helpompi julistaa myös muille.

Kärsimys evankeliumin tähden

Edelleen Paavali korostaa, että täällä ajassa Jumalan seurakunnalle taistelu on normaalitila: *Kristuksen tähden teidän on **suotu**, ei ainoastaan uskoa häneen vaan*

myös kärsiä hänen tähtensä. Teillä on sama taistelu, jota olette nähneet minun käyvän ja jota nyt kuulette minun yhä jatkavan. (29-30)

Paavali ei pidä tätä taistelua ja siihen liittyvää vainoa ja kärsimystä ollenkaan pahana asiana, sillä juuri se, miten seurakunta niiden keskellä toimii, antaa kaikupohjan julistetulle sanalle. Sana joka on käännetty ”suotu” on alkukielellä ”teidät on armoitettu”. On siis armoa joutua taisteluihin sanan tähden. Jeesuskin nimittää autuaiksi niitä, jotka kärsivät vainoa vanhurskauden tähden. Pietari taas kirjoittaa:

Mutta jos kestätte, kun joudutte kärsimään hyvien tekojenne tähden, se on Jumalan armoa. Sillä siihen teidät on kutsuttu, koska Kristus kärsi teidän puolestanne ja jätti teille esikuvan, että seuraisitte hänen jälkiään, hänen, joka ei syntiä tehnyt ja jonka suussa ei petosta havaittu. (1. Piet. 2:20-22)

Meidän ei kannata jäädä haikailemaan niitä aikoja, jolloin uskovaisia pidettiin kunnioitettavina kansalaisina tai aikaa, jona heidät hyväksyttiin muiden veroisiksi. Nyt olemme tulleet aikaan, jossa uskovia pidetään enemmän tai vähemmän epäsuotavina, niin jopa vaarallisina ihmisinä. Edessä ovat vaikeutuvat ajat. Tietysti näissä oloissa meidän tulee entistä tarkemmin pitää mielessä kehotus ”käyttäytyä evankeliumin arvon mukaisesti.”

Evankeliumin arvon mukaan

Millaista sitten on evankeliumin arvon mukainen vaellus? Uskovien keskinäisissä suhteissa se merkitsee sitä, että näemme veljet ja sisaret Herrassa samalla pyhällä ja kalliilla Jeesuksen verellä lunastettuina, sanomattoman arvokkaina Herralle kuin itsemmekin. Vaikka meillä on monenlaisia inhimillisiä heikkouksia, puutteita ja myös syntejä, meidän on aina keskinäisissä suhteissamme palattava evankeliumissa ilmaistuun armon ihmeeseen: Tämäkin veljeni on Kristuksen omakseen lunastama, me kuulumme yhdessä samalle Herralle.

Toiseksi se merkitsee sitä, että suhteessa ulkopuolisiin ihmisiin edustamme kaiken aikaa Kristusta ja evankeliumia. Vaelluksemme tulee näin ollen perustua Jumalan sanan kehotuksiin. Mutta ennen kaikkea tehtävämme on rakkaudella jakaa ihmisille evankeliumin sanomaa. Juuri se voi sitten merkitä rajuakin torjuntaa jopa vainoa.

Ilman Jumalan sanan julistusta kukaan ei voi pelastua. Meidän tehtävämme on julistaa sitä sanaa, joka herättää vastustuksen. Paavali muistuttaa, että meidän ei pidä saamaamme vastustusta pelätä, sillä aina on myös niitä, jotka kuultuaan sanan ottavat myös sen vastaan: *Tämä on heille kadotuksen mutta teille pelastuksen merkki, ja se tulee Jumalalta. (28)*

Korinttolaiskirjeessä Paavali lisää: *Jos evankeliumimme on peitossa, peite on niissä, jotka joutuvat kadotukseen, niissä epäuskoisissa, joiden mielet tämän maailman jumala on sokaissut, niin ettei heille loista se valo, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, hänen, joka on Jumalan kuva. (2. Kor. 4:3-4)*

Entä sinä?

Oletko sinä jo löytänyt todellisen elämän Kristuksessa? Ellet, Herra kutsuu sinua. Hän rakastaa sinua ja tarjoaa sinulle lahjana elämän veden virtaa, Jumalan Pyhän Hengen elämää sinunkin sydämessäsi. Hänen tarjoukseensa riittää vastaukseksi pyyntö: ”Herra anna sitä elävää vettä”. Silloin Hän antaa itsensä sinun elämäksesi.

Jos sinulla on jo elämä Kristuksessa, Herra odottaa, että juurtuisit syvälle evankeliumiin, niin että vastustuksesta huolimatta pitäisit esillä elämän sanaa niiden parissa, jotka ovat vielä kuolleita synteihinsä. Herra haluaa käyttää sinua ja haluaa kantaa hedelmää sinun elämäsi kautta.